

disse Udgifter tilbage til det, som er det Normale, til det, der er opstillet af den store Militaircommissiøn, i hvis Forhandlinger jo Krigsministeren tog en saa virksom Deel. Vil man end see bort fra, hvad der af denne Commissiøn er opstillet, og kun holde sig til, hvad der medgik til Armeen før Krigen, saa vil det ogsaa da vise sig, at vore Udgifter for Tiden ere henved $1\frac{1}{2}$ Million større, end det Beløb, der medgik før Krigen. Det er Ønsket om at bringe disse Udgifter tilbage dertil, som ligger til Grund for Udvalgets Indstillinger. Jeg hvierten skal eller kan gaae ind paa at undersøge Forholdene i den ene eller anden Landsdeel, jeg gaaer kun ud fra den almindelige Betragtningssmaade, at hvis der tænkes en vedvarende urolig Spænding i en eller anden enkelt Landsdeel, saa maa man ved en forøget Politistyrke vaage over den offentlige Røllighed. Om der atter vil blive Anledning dertil, derpaa skal jeg aldeles ikke indlade mig, da jeg ikke troer, at det er Noget, som det ærede Thing skal tage noget Hensyn til ved sin Afstemning. Den ærede Krigsminister har sagt, at man skulde have tilføjet med Hensyn til Bespiisningsstillaget af $3\frac{1}{2}$ f., at det skulde bortfalde, hvis det viste sig ikke at være nødvendigt, men hertil maa jeg bemærke, at vi maae lade Løsningen af vor Opgave see i Tal, det maa komme ind som Taksforrefter, og da Udvalget nu troer det muligt, — man kan kun tale om Mulighed og Sandsynligheden — at Priserne ville falde, saa maatte man ogsaa udtrykke denne Antagelse i en bestemt Nedsættelse.

Krigsministeren: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, som jeg skal udbede mig Tilladelse til at anføre. Den ærede Rigsdagsmand udtalte det Ønske, at Udgifterne for Landmilitairetaten maatte bringes tilbage til, hvad han kaldte det Normale eller med andre Ord, at de bør nedsættes. Dette Ønske er vistnok fuldkommen begrundet; men forat et saadant Ønske skulde kunne bringes til Virkelighed, maae ogsaa Forholdene komme tilbage til det Normale, og den ærede Rigsdagsmand vil vistnok indrømme mig, at der er en uhyre Forskjel paa Landets Stilling i Fredstider, som de nævnte, og dets Stilling

i det nuværende Døleblst. Kom den samme Fred og Ro, som har hersket i hele Monarkiet i 1838—39, tilbage, ja, saa kan man forsaavidt bringe Udgifterne til Militairetaten igjen tilbage til hvad de tidligere vare. Jeg troer dog, at idetmindste i den Retning, hvorom Taleren her er, støtter det danske Monarki sig paa Landmilitairetaten, og jeg troer, at uden den vilde dets indre Ro være truet. Den ærede Rigsdagsmand dvæler i sine Betragtninger over Landmilitairetatens Udgifter stedse ved Summens Størrelse; men han glemmer, at Pengene dog egentlig kun ere et Repræsantativ, og vil han see hen til, hvad der ansaffes for disse Summer, saa troer jeg, at han vil komme til det Resultat, at Udgifterne ikke ere større nu end før, abstraheret fra det noget forøgede Antal af Stykker. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at saasnart det ærede Folkething stiller sit Botum saaledes, at det udtaler det som sin Formening, at Udgifterne til en større Tropestyrke og til et Bespiisningsstillæg, saasnart Omstændighederne tillade det, bør formindskes, saa er der fra Ministeriets Side Intet derimod at erindre; men naar det derimod udtaler det som sin Villie, som en Lov, vil Ministeriet paa det Bestemteste modsætte sig det.

Øttesen: I Anledning af hvad den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Ingerslev) har bemærket om Prisen paa Middagsmaden paa hans Hjemsted, maa jeg dog bemærke, at hos os har man altid kunnet faae den for Mindre, idet man har faaet tarvelig ordentlig Middagsmad for 8 à 9 f., og Maden har været saadan, at ogsaa Haandværksvænde ere gaaede derhen for at spise. Jeg har naturligvis ikke spist deraf, men Folk, som have nydt Maden, forsikre, at den er ret god. Det er ogsaa vist, at Soldaterne spise det dem leverede Brød ikke blot Morgen og Aften, men ogsaa til deres Middagsmad. En Soldat gaaer hen, hvor han faaer en god Middagsmad, bestaaende af 2 Retter Mad til nogenlunde taalelig Pris, og nyder dertil sit eget Brød, og en saadan Middagsmad kan han faae for en 8 à 9 f. Saaledes maa en Soldat bære sig ad, der er ikke at tænke paa Andet, det maa være saa.